

Karanlıktı Dehliz

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Şubat 2015

Taşıdığım hiçbir kaygı ve sonucu bu denli belirleyici ve geri dönüşsüz olamazdı yaşayacağım o korkunun beni esir aldığı o güne değin...

Sıradan bir günün başlangıcıydı ölümle yüz yüze geldiğim ve en değerli varlığımı kaybetme noktasına erdiğim sabahın ilk saatleri.

Yalnızlığım hiç ama hiç bu kadar derin nüksetmemişti ve de çaresizliğim. Karanlıktı dehliz ve nasıl da soğuk. Dipsiz kör bir kuyuya hapsolmuştum. Daha ne idi ki yaşadığım zira süreç yeni başlıyordu ölümün o buruk ve yakıcı acımasızlığı ruhumun derinliklerine işlediği.

Sararmış otlar, ezik eğreltiotları ve kırık bir sürü dal üstüne basılmayı bekleyen...

Gece yarısından sonra ve sabahın ilk ışıkları daha beliremeden patlak verecek fırtına ne çok şey taşıyacaktı ve ne çok şey çalacaktı özümden, biriktirdiklerimden ve kâfir, sefil duygularımdan.

Uykuyla uyanıklık arasında ölüm beklentisiz ve randevusuz tanışıklığına hazırdı ve kucaklama arzusu ile dolu buyur etti.

Hantal, kallavi ve durağan varlıklarımız çoktan hibeli ölüme ve ipotek altında. Ama nasıl da toz kondurmayız bin bir safsata ile kırıp geçerken etrafı. Nasıl da kendini bilmez gözlerle süzeriz etrafı ve nasıl da yerden yere vururuz birbirimizi: Ne de olsa ölümsüz ve sonsuzuzdur ve burnu Kaf dağında bin bir yeti ile donatılmış ve gelip geçmiş en haşmetli canlıdır adına insan denen...

Yaşadığım hüzündür beni ben yapan en azından empati yeteneğim eş güdümlü gelişti hele ki son birkaç seneyi de dahil ettik mi... Mazoşist bir tanımlama olsa da bir o kadar severim hüznü en azından duyumsadığım mutluluk ve hoşnutluk daha da kıymete biner sonrasında. Kim bilir, belki de şükür duygumu geliştiren bir süreçtir reva görülen.

"İnsana en yakışan hal hüzündür" diye bir söylemle kesişmişti yolum kaç zaman öncesi. Kim demişse yüreğine sağlık ama bana yakıştığı gün gibi ortada.

Daha demli bir kıvam tutturmakta hayat hüznün sürüklediği o imkânsızlıklarla ve daha da yaklaşmakta sonsuzluğun sıcak nefesine ve bol bol tefekkür etmek de cabası.

Hayat sayısız sentez ile dolu ve seyreltisi farklı bir ahenkle süzülen pek çok denklem ve bilinmezlikle.

Anlamlandıramadığımız ne varsa ve vakıf olamadığımız hangi gerçek ve boyut ile devinse de âlem vazgeçmek kolay mı yaşamaktan onca acı pekiştirse de hüznümüzü ve yorgunluğumuzu...

Girizgâhta dem vurduğum o sürecin başlangıcı olan o sabah ise karmaşık duygularımın yalıtıldığı ve beni benden eden en büyük korkumla yüzleştiğim bir milat bu güne değin yaşadıklarımın heyula bir boşluktan ibaret olduğu gerçeği tanısının vuku bulduğu. Hayatın kenarında kalmak ne ki ya da toplumun kıyısında seyretmek uzaktan uzağa. Varsın sefalet de delalet de esir alsın benliğimi ya da ikilemler dolup taşsın gereksiz ayrıntılar süslerken hayat ağacını.

Tek insanın içindeki o derin kişilik bölünmeleri... Bazen çocuk bazen güçlü ve genelde mağdur ve yalnız. Her ne kadar paye verilmese de kendini seven ve bir o kadar koruyucu ve kollayıcı gözetilmese de iteklenip örselense de. Kabuğunda, kovuğunda ve kendince münzevi bir yaşantı süren fazlasıyla hayal âleminin koridorlarında volta atan ve zihni bir o kadar karmaşık yine de sevi yetisini kaybetmemiş ve umutları baki ta ki ölüm gerçeği esir alana kadar benliğini ve kaybetme korkusu ile tanışıklığı tokat gibi çarparken yüzüne...

Fersah fersah uzak aşktan kırılma noktası çoktan miadını doldurmuşken ve gerçek dünyanın tüm acımasızlığı bitimsiz zulmün türevi pek çok minvalde anlam bulan...

Ne varsa içimde ukde kalan ne de olsa zaferidir mutsuzluk yörüngesinden çıkmış uyduların çoktan yitirmiş iken insani vasıflarını...